

nåvnlige i det andet Thing, og den ærede Miniſter ſvarede dertil: Ja, men den Forſtaaelſe, at Manden ikke kan ſtraffes for at diſponere over det Gode, ſom Konen har Raadbighed over, er ſlet ikke af den paagjældende Folkethingsmand anført ſom en Anke. Nei, det er meget rigtig, den er ikke anført ſom en Anke; thi det blev ſagt, at ligefaa godt ſom vi i lang Tid have kunnet undvære nogen Straffebestemmelse for Huſtruen, naar hun diſponerer over Dele af Fælleſboet, ſom hun ikke har Lov til at diſponere over, lige ſaa godt kunne vi undvære det ved denne Lov. Men der maa jeg bede lagt Mærke til den væſentlige Forſkjel, at vi have ikke og behøve ikke nogen Beſtyttelſeslov for Manden i dette Forhold, men her arbeide vi netop paa en Beſtyttelſeslov for Konen, og da er det intetſigende, ſynes jeg, naar man ikke i Virkeligheden yder hende en Beſtyttelſe, naar Manden forgriber ſig paa hende. Jeg ſkal ikke komme nærmere ind paa dette Forhold. Den ærede Miniſter ſagde, at rimeligviſ kunde Manden blive ſtraffet efter Straffelovens § 257, naar han havde ſolgt Symaskinen, om jeg maa bruge det Exempel, fordi han derved havde udøvet et Bedrageri mod Kjøberens af Maskinen. Det ſkal jeg ikke indlade mig paa, men ſkal ſaa blot referere, at Forholdet er dette: Manden kan ſælge Konens Symaskine, ſaa ſkal han ſelv vindicere den tilbage fra Kjøberens ſom Repræſentant for Konen, og ſaa kan han blive ſtraffet bagefter. Det, ſynes jeg, behøver ikke nærmere at betegnes.

Andræ: Det er nærmest det formelle Punkt, der er fremdraget fra flere ærede Medlemmers Side, der bringer mig til at fremføre et Par Ord. Det er ganſke ſikkert, at de, der have været fuldt overbeviste om denne Lovs Nytte eller Skadelighed, ikke kunne ventes at have forandret denne Overbeviſning ved, hvad der er foregaaet, ſiden den ſidſt var her i Thinget. Men jeg vil dog bede ærede Medlemmer i det Hele og fremfor Alt dem, der forrige Gang ſtemte for Loven, at betænke, hvorledes Tingen ſom Helhed vil komme til at ſtaa. Der maa jo her vel ſkjelnes mellem enkelte ærede Medlemmers Optræden og Landſthingets Optræden ſom Landſthing, naar Landſthinget har vedtaget en Lov, og den er kommen tilbage til os fra det andet Thing med en Endring. Vi faae den da her til eneſte Behandling, og det forekommer rigtignok ogſaa mig at være indlyſende, at det, der ved denne eneſte Behandling for Thingets Bedkommende maa være det afgjørende, er, om den foretagne Endring kan bringe Thinget til at forandre den Anſkuelse, ſom det for ſaa Dage ſiden har lagt for Dagen. Det er denne ene Endring, ſom for Thinget ſom Helhed er det, der egentlig er Gjenſtand for Forhandling. Ærede Medlemmer, ſom ere beſtemt overbeviste om, at Loven er fordærlig, maa ſtemme imod den; men

der kan maaffe være Medlemmer, der ere mere vallende, ſom tidligere paa dette vallende Standpunkt kunde have været meget tilbøjelige til at ſtemme imod Loven, de kunne dog viſt nu af Henſyn til, hvad Thinget ſom Helhed maa ſynes at være forpligtet til, ſtemme for Loven. — Særligt ſkal jeg aldeles ikke komme ind paa ſelve Forhandlingen om Lovens Realitet. Jeg har ſtemt for den, og jeg vil fremdeles ſtemme for den, og det uagtet jeg ingenlunde er blind for, hvilke Følelſer der hos Mange kan komme frem ved den Forbindelse, ſom man mer eller mindre berettiget vil ſætte Loven i med den ſaakaldte Kvindeemancipationsſag. Jeg forſtaar meget godt, at man kan være betænkelig ved enhver ſaadan mulig Forbindelse; men jeg ſynes, at det er fuldſtændig uberettiget at gjøre det Henſyn gjældende her. Naar jeg blot vilde fremhæve en af de Omſtændigheder, ſom for mig vilde være tilſtrækkelig afgjørende med Henſyn til min Stemmegivning, ſkal jeg knytte dette til en Ytring, ſom kom fra en af de ærede Landſthingsmænd, der med ſtort Iſherdighed ere traadte op mod Loven. Han ſagde nemlig i et af ſine Foredrag med Henſyn til Lovens Betydning, at der, forſaa vidt ſom det v. r Mænd af Ære, der kun var Tale om, ſlet ikke var nogen Brug for Loven; thi de vilde jo ikke berøve den Kvinde, ſom ved ſin egen Flid og ſit eget Arbeide havde ſkaffet Subſiſtensmidler tilſtede, hendes Raadbighed over det, hun paa den Maade havde erhvervet. For Mænd af Ære behøves Loven ikke, det er alſaa kun for de Æreløſes Bedkommende, at der kunde være Tale om Loven. Nu ſiger jeg: Er det da kun de Æreløſe, der er Tale om, ſønſter jeg ikke, at deres Jærd ſkal ſtemples ſom lovlig. Det vil jo i hvert Fald ſke, at, hvis denne Lov kommer ud, vides det, at diſſe, der gjøre Sigt, handle mod Loven, men hvis de derimod nu handle ſom æreløſe, have de Loven med dem; det er en fuldkommen lovlig Fremfærd, de benytte ſig af. Overhovedet ſynes det mig, naar man taler om den praktiſke Betydning af Loven, at man lægger altfor lidt Vægt paa den moraliſke Virkning, det har, at en viſ Handling er ſtemplet ſom lovlig eller ulovlig. Det er jo aldeles tydeligt, at mangen en Mand vil ſtrammes tilbage, naar han veed, at det, han er ifærd med at gjøre, er ſtemplet af Lovgivningen ſom ulovligt, der ellers maaffe, naar han har Lovens Beſtyttelſe, vil berolige ſin Samvittighed med at ſige: Saaledes handler jeg, thi det er lovligt at handle paa denne Maade. Dette alene forekommer mig at være tilſtrækkeligt til at ſtemme for Loven; thi de juridiſke Vanſkeligheder have ikke, ſynes det mig, ſaa ſtor Betydning, efter at vi have den høitærede Juſtitsminiſters Garanti for, at de kunne lade ſig overvinde.

Ordføreren (Krieger): Jeg kan, ſom ærede Medlemmer ville ſe, i alt Væſentligt hen-